

יעקב שרת / איש ממאדים דגל בנין השדדים

מה קורה ומה לא קורה בארצנו בזוהר העליון בעצמכם אם היתה כזאת, שחטו דמוכם ולא תשיגו — אך מה כי תתווכחו עם העובדות: „הומו סאפיניס“, כמובן וכמוני, בדמות איוז תיירת אוסטרית, נגלתה להם לקייטני חופה של העיר העברית נתניה אך זה תמול-שלשום, והנה היא עוטה עלי גופה שימלה מעשה ידיה להתפאר, שאינה אלא יריעת דיגלנו הלאומי!

כלום יש צורך למר, שחיש קל עטו עליה מנאמני הלאום, אשר לא פסו ממקומותינו, ויביאזה המישטר-תה בעוון חילול כבודנו הלאומי?

אין לי שמץ מושג מדוע בדיק עשתה אותה עלמה מה שעשתה, ואיוותה למגע עם יצוריגווה דווקא את דגל התכלת-לבן שלנו — האם נחו עיניה על יריעת בד קדושה זו, ותישא חן בעיניה? ההיו ממדיה פים מאין כמותם לתנוי גופה החיוניים? היתה הסחורה זולה? העלה במוחה רעיון מטורף, כי בהתעטפה לענייכל בארץ-היעד שלה בדיגלה הלאומי תפגין בכך הזדהות בעילאית עם עמנו האמיק?

הכל יכול להיות. משום מה לא נראה לי, כי אותה מחללת-כבודנו רצתה לעשות לשחוק במתכוון את סימלנו חיקר — האמנם באה אלינו מעבר לים ואחת לעשות להרגינו ולקוממנו? לא כבר נגמה אומר דעתה זאת, האם לא היתה נמצאת כל דרך מובהקת יותר, ומדוע דווקא על חופה של נתניה, ולא, נאמר, מול הכנסת בירושלים?

אבל לא זה העיקר. העיקר הוא התגובה השוצפת.

נניח לרגע שאותה תיירת, נחמדה או לא-נחמדה, היתה מתלבשת לא בדגל ישראל, אלא בדגל הפלסטיני — מה היו אז תגובות הקהל הנתנייתי הלאומי, וזרם עות החוק והצדק של מדינת-ישראל? האויו טוענים בעד ה, שהיא ממכשה את דגל שונאנו בצורה מקר רית, ועל כן ירבו כמותה, או שמא היו טוענים נגד ה, שהיא מפגינה בתוכנו את סמלם המקודש של שונאנו בנפש?

לא פשוט, אה? ואומנם בזה כל העניין, שכן לבד מן הכוונה או חוסר-הכוונה שבמעשה לבשת הדגל, קיים דענין החוק החיצוני על המעשה. ואם פראלוני, אביע עתני ההוצאת החיצונית בנתניה היה היגב תרמי-טיבי של עובדים לעץ ולאבן.

אין לי שום יצר להסתבך עם החוק. יתכן מאוד, שהחוק הכתוב — שאיני מבין בו — מפרט כל שאין לעשות בדגל ישראל, וכי מבחינה זאת עונשו המיירש האוסטריט שלנו מעשה-אשר-לא-יעשה, שעונשו המפורש בצידו. יתכן, שהחוק בעניין זה חייב להיות מפורש ואף חמור במיוחד, שכן אחרת לא יהיה אפשר להעניש אנשים המזיזים את דגל-המדינה במתכוון, ואפשר מאוד שהחוק משיג את מטרתו ומונע הפגנה של שינאת דגל ישראל, כלומר הפגנה של שינאת מדינת-ישראל, אם לא את השינאה עצמה. חוק הוא חוק, ויש לכבדו.

אבל החוק אינו צריך להשכיח מאיתנו כי דגלנו אינו אלא סמל, כלומר לא הוא עצמו, במתכוונות — ובמיקרה שלפנינו יריעת בד מלבנית לבנה, ששני פסים תכולים משוכים לאורכה במקביל וביניהם ציור מגן-דוד תכול — תמצית ישותה של מדינת-ישראל, של הלאומיות היהודית הירבונית, של הציונות, כלום אפשר לצקת רעיונות נשגבים כאלה בחפץ גשמי כלשהו?

זיהוי מוחלט של הסמל הגשמי עם הרעיון המופשט, שאותו הוא אמור לבטא, (מכוח אמונה או חוק), ואי הפרדה בין השניים, אינם אלא מוצא של מרד לפני לעץ ולאבן, האללה הגשמי — מלבן שבו מרד לפני ארבעת אלפים שנה אברהם אבינו, אבי רוחניותנו כעם, ככל ששרדה במרוצת הדורות.

לא מכבר היה מעשה במדריך בתנועת-הנוער „השור-מר הצעיר“, שהועמד לדין מפני שב„פעולה“ של חוגו נטל דגל ועשאו סמרטוט ודך עליו או שרף אותו כדי — ככל שידוע לי — להוליך את חניכיו לכלל הבנת ההבדל שבין סמל ובין הרעיון העומד מאחוריו, משל „גווילין נשרפים ואותיות פורחות“.

ובאמת — מהו דגל, אמר ללם סמרטוט? אלא מה, אם הרעיון, שאותו הוא אמור לבטא, כי אז הסמרטוט הזה הופך לסמל, שבמצבים מסויימים או קופצים מולו לזום — אבל אין בכך כדי להעניק לסמל-טוט שבו מדובר איכות שוות-ערך לרעיון עצמו. אם אותו מדריך השכיל להבהיר עניין זה לחניכיו — יבורך; אם הוא אמר להם: „דגל זה שאני דורך עליו לעיניכם כעל סמרטוט אינו רעיון, אינו מדינת-ישראל, אינו הציונות, אלא בסך הכל פיסת-אריג צבועה בצורה מווימת.“

אבל האדם מבקש להמחיש רעיונות מופשטים בסמל לים, ולפיכך המציא גם את סמל הדגל. אבל אל-ינא תשכחו: בעומדכם במיפקד בתנוחת דום מול הדגל

המונף, אינכם מכבדים את פיסת-האריג שבראש התורן, אלא את הרעיון שהיא מסמלת, ועליכם להיזהר ולהישמר לבל תפעל עליכם הדגל כפעול צילצול הפעמון על הכלב של פבלוב הזקן; עליכם לחשוב, לחשוב על הרעיון כמשהו שתמיד טעון בחינה ובדיקה וניתוח ובקרה, ולא לקדש את סמלו החיצוניים באופן ש-השפעתם המאגית, האילולית והמהפנטת תגרש מלבכם את כושר-החשיבה לגופם של דברים, שהרי למצב שכזה אנו קוראים, שטיפת-מוח' ואבותינו קראו לו, אלילות'.

„רימו לב, כי ככל שמישטר מדיני יופשי פחות, כך רבים יותר רבים, ככל שדת ממוסרת יותר, קפון אה ומאובנת יותר — כך רבים יותר אביזריה הפולחן-ניים...“

כן, אם הוא אמר להם משהו מעין זה, אם הוא הספיק להבהיר להם את ההבדל שבין מישטר פתאי או קיום צבא וכל מחשבתיהם ממנו, ובין מצב של פתאי חות מחשבתית בטרם לוקח אחר כבוד אל בית-המישפט, הרי שפקח עיניהם של כד-יוכך נערות ונערים בישראל לחשוב, לראות מעבר למוסכמות, לחדול מלהיות עבדים לעץ ולאבן, והינחם ללכת בדרכו של אבי-האומה.

אגב, מהו הדגל שלנו, אם לא הגדלה של סמל המגן-דוד (על-ידי תוספת רקע), או מהו סמל המגן-דוד התיודי בצד שאר אבזורים מעניינים על יותר מחזה אחד בארצנו, אם לא דגל ישראל בזעיר אנפין? כלום מגן-דוד מזהב טהור, המיטלטל מעל או בין שדי בתולת-בתי-ציון, יישו לו שייכות כלשהי לרעיון הציוני, להגשמת-קוממנו העם וריבונותו, או לפחות לערכיה המקודשים של דת ישראל?

אוייה, אותה תיירת אוסטרית שנוקקה ללבוש לא יכלה להתכנסות במגן-דוד בלבד, ובבערותה כי רבה לא תפסה, כי בארץ עובדי-האלילים שטופת-השמש יש חוקים ונזקים הקובעים איזה סמל מותר להניח על החזה ואיזה סמל אסור להניח על הגוף.

חייכם, אילו הייתי שם הייתי מעמידה על טעותה המחרידה בלא להזדקק למישטרה, והופכה בו במקום לשגירת רצון-טוב הנושאת את דגל ישראל בכל אשר תלך.

טוב או רע?

ועשיתי על המפדל, עת גמר נגרם לה / אהה! רון שברגונה דם, ניהר קול רסלה: „אכו חציר העם!“ — כך נאמר איפעם, בלחיים שיר סירחציר הושר בזעם? וכך תיסוב לצנח שאלה, כדלת על צירה: אלה, האם חציר זה טוב הוא — או חציר רע?

היושביראש

ועשרת הצווים

ישאלה, איך היית אתה נוהג כדי להבריא את ישראל, אילו היית ראש-הממשלה (דיקטטור) וכל הזכויות בידך?

„תשובה: הייתי פונה [מורה] למוסד הנשיאות, מבקש היתר [מוציא צו מס' 1] לביטול המיפלגות כמיסגרות חוקיות [לחיסול הדמוקרטיה הישראלית הרקובה], מבקש רשות [צו מס' 2] למנות ממשלה זמנית [דיקטטורה], שמתפקדה יהיה לשלוט בזמן המעבר [שמישכו ייקבע על-ידי], ויעודה לכנס מחדש את האסיפה המכוננת [שחבריה ימונו בהמלצתי, צו מס' 3].“

בית-המשפט-העליון [שלי] יקבע על-פי המלצת [צו מס' 4] יו"ר הקהילה — במיקרה הנדון אהיה זה אני — שיטת בחירות צודקת בעיניו [בעניין] על פי המישטר העברי [על זכויות הלא-עברים נדבר בצו מס' 10]. תשובה: [תמונה לפי צו מס' 5] אסיפה מכוונת [פרלמנט הנאמנים העל-מיפלגתיים] שתפעל על-פי מגי-לת העצמאות [להוציא סעיפי חרות-האזרח] באיחור של 32 שנה. ייאסר [צו מס' 6] על הגופים המיפלגתיים [שהבין כה וכה יבוטלו כמיסגרות חוקיות] צו מס' 1] להחזיק בנכסיהם. חברות מיפלגתית [במחלת] ייאסר על עובדי המדינה. הפוליטיקאים [חבר נאמני היושב-ראש] יחויבו [צו מס' 7] לפעול בהתאם לחוקה [ש-נוסחה על-ידי היושב-ראש, צו מס' 8] והיה מי שיפרש אותה [נחשו מי, צו מס' 9] — ולא הכנסת עצמה.“

אינכם יודעים במי ובמה מדובר? בוודאי, אם לא הכינותם את השיעורים ביום השני, 29.8.80. אבל בוודאי הבינותם, כי כל הנובא בסוגריים מרובעים הוא משלי. אוסיף עוד ציטוט אחד והכל, או כמעט הכל, יובן:

„בני פלד משוכנע: תסריט כזה יתכן בעתיד הנראה לעין — — —“

— „כתבתי, בנני פלד: כך אנו עלולים להגיע למרי אזרחי“, [מעריב].

„פלד: חס וחלילה. זו נבואה מאוד אופטימית.“

כלומר, אם התסריט הזה לא יתגשם, יתגשמו נבוי-אות פסימיות, גרועות שבגרועות.

מישנתו של בנימין פלד סדורה. היא גם מנוסחת היטב בחוברת שהוציא, „אם תרצו אין זו אגדה“. את יחסי לכמה מעקרונותיו שהובאו לעיל כבר ביטאתי בסוגריים ואיני טעם לפרט ולנמק. אף יקצר המצע מהידרש פה לעיקרים אחרים — מדיניים וצבאיים, זה מדהים מזה — של המתנדב להיות היושב-ראש, שיאיר קוטלר מעיד עליו כי הוא „לגליסט מוש-בני“, „מעידים עליו אהודיו, שלא ירים ידו על הדמו-קרטיה. מעולם לא יחלום על פוטש, הפיכה צבאית, הקמת מחתרת. הוא שומע בימים טרופים אלה הצעות כאלה, שאותן הוא דוחה על הסף בבזו גלוי.“

ועם שאיני מתקשה ליישב את הסתירה שבין סליד-תו של בנימין פלד ממשו לעם תשובות המיידיות, הלא מגומגמת, השקולה והמפורטת על השאלה: „איך היית נוהג אילו כל הסמכויות בידך? אני מוכן ומוזמן להאמין, כי „אם תרצו אין זו אגדה“ אינו אלא תרגיל אינטלקטואלי גרידא, מבריק יותר או פחות.

לא זה העיקר.

העיקר הוא שהתופעה בני פלד אינה כלי-כך יחודית כמו שאפשר להניח.

העיקר הוא שהמצב הפוליטי-חברתי-כלכלי מגרה אנשים כמוהו לחשוב ולהכנן בכיוונים שכאלה, כשם שהוא מגרה אנשים רבים, אולי רבים מאוד, להאמין שפיתרון כל חוליינו וצרותינו טמון בביטול המישטר הדמוקרטי ובכינון מישטר סמכותי — ולניחל להופעת היושב-ראש-מטעם-עצמו, שסוף-סוף יעשה „את זה“.

אם בנימין פלד אינו שש לפוטש, אין פירוש הדבר ש„בנימין פלד“ אחת, החושב וכואב לא פחות ממנו את הבעיות הקלוניות של מדינת ישראל, מסתייג כמוהו מצעד שכזה, ואפשר מאוד שהוא כבר מתכנן אותו.

הניסיון ההיסטורי מלמד שאין „לא יכול להיות“, או „זה לא יקרה אצלנו“. הכל יכול להיות, ולו רק מפני שהאדם הוא בעל-החיים הסתגלני ביותר עלי אדמות.

ואתם יודעים מה? אני לא מוכן להמר, שאם „זה יקרה“, ואם איזה מנהיג כאריזמטי צעיר, דינאמי, חושבי-עדי-הסוף, חסר-מעצורים, קורא-לדברים-בשמת, ישר כסרגל ויעיל כמחשב, יצפץ מחר את מערכת השילטון הנוהגת בישראל 32 שנה יותר מדי, ובפוטש אחד יסחוף אחריו את כל המדינה, זו תהיה הצגה לאטינו-ארכיטקטית ותו לא. יכול להיות בהחלט, ש-המנהיג הזה יקים פה דיקטטורה יעילה לתפארת, יעשה סדר ונקיון בבית, יהלום בשיא התיחכום בכל בירות-ערב, ישבור הישקל-בכזק את עוצמת-המנט הערבית לרווחת העולם המערבי המפותח והממוקם (ובהזדמנות זאת ימור גם עם מישטר חומייני, שלא לדבר על קד'אפי), יכרות ברית עם הודו נגד פקיסתאן גרעינית, יאייץ בכוח על הגבול הדרומי של ברית-המועצות, ואיך אומרים האמריקאים על ישראל, אבל להיפך: „יציל את ארצות-הברית מידי עצמה“ (זה לא ציטוט משל בנימין פלד; הוא אומר: „העולם ישום סוף-סוף לרווחה“).

כן, זה תרצו אינו יכול להיות ואם לא עכשו אימתי — כי אם תרצו אין זו אגדה, והדגש הוא על „אם תרצו“, כלומר על אם רק יבוא מישהו שויכח לכם מה באמת אתם רוצים, כלומר אם רק ייווצר מצב שיוליד את האפשרות שהמישהו הזה יופיע והמישהו ילכו או ילכו אחריו.

אכן, לפי דעתי זה יהיה ניצחון מוחץ של הרעיון הצלבני על הרעיון הציוני, כלומר התגלמות שילטון הכוח, שאינו יכול שלא לחסל את הרוח (כפי שהוכיח משיח בן יוסף שטאליר-פלד), ומכיוון שניצחון הוא ניצחון ואין תחליף לניצחון, ומכיוון שסוגדי-הכוח מרו-בים מסוגדי-הרוח, הכינותי לי למיקרה צורך — בין אם למיקרה הלא-שקט-אמריקאי הבזוי ובין אם למיקרה הצלבני הממאר שקט-ובה ספרים אחדים, כמה מחב-רות ועפרונות, והנחתי אותה למראשותי — צידה ל-נפחא.